

Kukucska Ferenc : A habok zúgása

Finta régóta hallgatja a habok zúgását, persze ma már türelmesebben, mint azon az éjszakán. Élete részévé vált ez a köveket koptató állandó moraj. Higgadtabb, bölcsőbb lett ő is, talán a folyó is. Egyfajta társa lett a víz, emlékezésre serkentő társ, mióta egyedül maradt. Kitöltötte az űrt, amit felesége - Evelin hagyott maga után, aki ma is körüludvarolja pajkosan, csipkelődve, de már test nélkül.

Finta Bálint eldöntötte, hogy a hétvégén megöli a feleségét.

Elhatározásáról nem beszélt senkinek - tanácsot sem kért - egyedül, saját eszére és tudására támaszkodva kívánta végrehajtani tettét. Így biztos nagyobb esélyem lesz, hogy megúszom! - morfondírozott, mert semmi kedve nem volt tette kiderülése után börtönben tölteni hosszú éveket, mikor az élet szép. Legalábbis az volt eddig, csak mostanára vált elviselhetetlenné számára. De szép lehet újra, ha körültekintő lesz a végrehajtásban, és nem kottyant el semmit - győzködtte magát. Ezért titokban kell tartani tervét! Még egy testvérnek vagy szülőnek is eljárhat véletlenül a szája, a barátból meg apró félreértés miatt válhat könnyen ellenség. S hogy miért készült erre a lépésre Finta? Mint a francia egyszerű bölcselettel összefoglalja számtalan nem hétköznapi dolog mozgatórugóját évezredek tapasztalata alapján: keresd a nőt! Bár ki-ki maga eldöntheti a megállapítás helyénvalóságát, mivel ezekből a nem hétköznapi dolgokból már annyi megesett az említett tárgykörben, hogy akár hétköznapiak is nevezhetjük a legapróbb túlzás nélkül.

Finta Bálintot csalta a felesége.

Szemérmertlenül, megalázva férjét az emberek szemében. Legalábbis erre a megállapításra jutott attól kezdődően Finta, miután ausztriai üzleti útja annyira jól sikerült, hogy a két és fél naposra tervezett tárgyalásai az üzemplátogatásokkal együtt, egy napra redukálódtak. Persze ebben az időmegtakarításban szerepet játszott az osztrák eladó által szervezett görbe este, és a cég igazgatójának az üzletfelekkel szemben odaadó titkárnője. Finta félig másnaposan, és szerelemtől jóllakva aláírta a szerződést a gépvásárlásokról, beült az autójába, és elindult haza. Ellenőrzés nélkül hajtott át a határon, csak intett neki az egyenruhás - haladjon! Finta Bálint alföldi tanyájára tartott, itt akarta kipihenni magát, ha holnap munkába áll, ne lássák rajta, a sógoroknál mennyire jól érezte magát.

És ekkor érte a döbbenet.

A tanya az 53-as főútvonal közelében feküdt, a szakszövetkezet út menti szőlőtáblái mellett. Akadt néhány hektár egyéni telepítés is a szövetkezet ültetvényei mögött, ezek közepén terült el a Finta-tanya. Finta Bálint a tanyát és az azt körülölelő szőlőt együtt vette meg vagy tíz éve, mert tetszett neki, romantikusnak találta. Főleg a tanya mellett csörgedező kis patakot, ami csendes estéken, mint egy szobai szökőkút csobogott. A szőlőt kiadta művelésre egy helyi gazdának, a termett gyümölcsből pedig kiváló minőségű bort készített, amit jó áron értékesített. Ide húzódott vissza, ha nyugalomra és pihenésre vágyott. Most viszont a feleségét csókolta a tanya udvarán egy magas, fekete hajú férfi, akit látásból ismert. Felesége, fitness-edzőjeként mutatta be vagy másfél éve. Finta még idejében leállította a kocsit motorját, a szőlőt permetező traktor zajától nem vette észre érkezését felesége és az edző. Finta bámult akár a moziban, de mint akit darázs csípett meg, hirtelen ráébredt, ez nem film, hanem kőkemény valóság az ő rovására. Még nézte egy ideig a turbékoló párt, aztán indított haza Pestre.

- Drágám, milyen volt az osztrák út? - kérdezte Fintáné, Evelin -, miközben eleséget szórt a halaknak az akváriumba. Hosszú combjai látványa megbizsergették Fintát.

- Aláírtam a szerződést, minden rendben ment. - Megfogta felesége kezét. - Ja, és hoztam neked egy fülbevalót, felpróbálsz?

- Majd fel, tedd csak az asztalra. A lelket kihajítja belőlem a fitness-edző, kicsit lepihenek előbb.

Finta szájíze keserűvé vált. Én sem vagyok ma született bárány - gondolta, de ennyire nem mutatok érdektelenséget. Itt az idő, megteszem, nem fog kínozni lelkiismeret-furdalás.

- Ha ennyire kimerült vagy, menjünk le pénteken a tanyára. Kipihened magad a hétvégén, csend lesz, nyugalom. Mi a véleményed?

Evelin sandán a férjére pillantott. Egy másodpercre átfutott rajta, valami hátsó szándék lehet az ötlet mögött? Tud valamit? De férje újságolvasás közben szinte szórakozottan beszélt, elaltatva az asszony éberségét.

- Nem nagyon szeretem azt a helyet, de menjünk, ha ez az óhajod - mondta Evelin unottan. Csörrent a vezetékes telefon. Evelin kiment a nappaliból a bejárati folyosóra, felvette a kagylót. A barátnője hívta, akivel együtt jártak fitnessre. Na, ez a beszélgetés lesz vagy húsz perc, futott át Finta agyán, és felemelte felesége mobilját az asztalról. Megnézte a híváslistát és elolvasta az sms-eket. Szinte kizárólag egy számról érkeztek. Az sms-ekből sugárzott a jóllakott hím hálája az asszony felé.

Már alkonyodott, mikor péntek délután bekanyarodott Finta a szőlőtáblák közé. Kipakoltak a kocsiból, alig szóltak egymáshoz a feleségével.

- Megteríték - mondta a férfi. - Hoztam füstölt lazacot, amit szeretsz. Hozzá egy kis aszút. Az is a kedvenced.

- Csak keveset mindenből, vigyáznom kell a kalóriákkal az edzőm szerint.

Mire végeztek a vacsorával besötétedett. Evelin elaludt a széken, köszönhetően a borba kevert altatónak, amit férje feltűnés nélkül tett a poharába. Nem is rossz előszörre, dicsérte magát félhangoosan Finta. Még fél óra - nézett az órájára - és itt a vonat. Igyekeznit kell! Leoltotta a házban a villanyokat, nyakába akasztotta felesége retiküljét, az asszonyt a vállára vette. Elindult a sötétben a szőlőtáblák között. Óvatosan lépkedett, ügyelve arra, hogy mindig a sorok közti gazban haladjon. Így nehezebb beazonosítani a cipő méretét. Mire megtalálják az asszony hulláját, és beindul a nyomozás, a letaposott gaz remélhetőleg visszaegyeneseedik.

Alig ment kétszáz métert, keskeny sínpár kanyarodott ki az erdőből. A holdat eltakarták a közelgő esőfelhők. Finta néhány méterre látott csak maga elé. Kicsit ferdén letette Evelint a sínekre. Nyakát az egyikre, combja került a másikra. Kinyitotta a retikült, bólintott. Benne fehérlett az otthoni számítógépen írt hamis búcsúlevél, amelyben az asszony bevallja hűtlenségét, és elhatározását, hogy végez magával. Nem rossz, talán megteszi - vigyorodott el Finta. Már hallotta a vonat közeledését. Finta még egyszer ellenőrzött mindent, és eltűnt a szőlőtáblák közt a sötétben.

A keskeny nyomtávon pöfögő vicinális fűrészetlen tűzifa hasábokat szállított. A lassan közlekedő tehervonat, mikor kiért az erdőből, lassított. A mozdonyvezető más alkalommal már kifigyelte a hatalmas bogójú vörös szőlőfürtöket a sínpár melletti szőlőtőkéken. A borult ég kedvezett a szőlő megdézsmálásának, senki és semmi nem mozdult a környéken, a mozdony alig világító lámpája pedig nem látszott messzire. A masiniszta megállította a szerelvényt, egy fonott kosárral a kezében lelépett a mozdonyról. Pici zseblámpát tartott maga elé, szedni kezdte a szőlőt.

A sínek közt támoogyó részeg újra húzott az üvegből, majd ismét megpróbálta: - Akácos úúúúú, ha végigmegyek... - de befejezni nem tudta a nótát, mert felbukott valamiben. Hangoosan káromkodott, mire a szőlőszedésben elmerült mozdonyvezető felkapta a fejét. Elgondolkodott mit tegyen, de győzött benne a kötelességtudat, segíteni kell a bajba jutottnak. Egyébként sem maradhat a sínek közt az ittas nótafa, ha elindítja a vonatot. Odament a részeghez, segítette felállni.

- Bátyám! Nagy szerencséje, hogy nem vasalta ki a vonat - csóválta a fejét. Akkor vette észre a sínen fekvő nőt.

- Fiam, itt lakok ebbe' az utcába' a negyedik házba' - mondta az eltévedt részeg. Lenézett Evelinre. - Ez a fehérnég meg elgáncsolt. Föl kék jelenteni!

A mozdonyvezető megérintette Evelin nyakát. Érezte rajta az élet lüktetését. A mozdonyhoz szaladt, mobilon kihívta a mentőket és a rendőrséget. A rendőrök értek oda hamarabb.

Magas, tagbaszakadt rendőr szállt ki a sofőrülésről, kihúzkodta derékszija alól felcsúszott zubbonyát, sapkáján igazított.

- Na hogy volt ez az életmentés? - kérdezte a mozdonyvezetőt, miután kezét fogtak.

- Jövök a szekérrel, mikor észreveszem ezt a nőt, meg ezt a hmmm... szitykós bácsikát. Megálltam, és hívtam magukat.

A rendőr elmosolyodott.

- Ilyen világítás mellett? - mutatott a mozdony lámpájára - a kanyarból kifelé? Mikor kezét fogtunk úgy ragadt a tenyere, hogy alig bírtam elengedni. Tizenhat éve vagyok rendőr, megtanultam, nem minden az, aminek látszik.

Magának nagy mázlijja van ember, két személy életben maradt a szőlőlopása miatt. Majd úgy vesszük fel a jegyzőkönyvet, ahogy maga mondta. Legyen karácsonya!

Finta Bálint nem könnyen illeszkedett be a börtönéletbe, az igazi fegyelem új volt számára. Ha nehezen is, próbálta elviselni a parancsokat, a napirendet, a cellatársakat. Ami ebben legfőképp vezérelte - hogy minél előbb szabaduljon.

Egy nap beszélőre hívták, Evelin látogatta meg. Az asszony megfogta férje kezét és elsírta magát.

- Miattam vagy itt, nagyon sajnálom. Jó ember vagy, megteremtettél mindent nekem, mégsem becsültelek meg. Kocsis, az edző hazudott, kihasználta, én pedig elhittem mindent neki. Szeretném elfelejteni. - Rebegő pillákkal férje kezére nézett. - Kezdjük újra...

Evelin könnyeit őszintének találta Finta. Ettől kezdve rendszeresen látogatta az asszony. A férfi egyre közelebb került a feleségéhez, éjszakánként cellabeli priccsén a közös jövőjüket tervezte. Titokban macsónak érezte magát, akihez a nő visszakönyörgi magát, és ő nagylelkűen megbocsát.

Mikor eljött a szabadulás napja, Evelin a börtön előtt várta.

- Jobban szeretlek, mint valaha - mondta. - Boldog leszel velem.

Fél évig úgy volt, ahogy Evelin ígérte. Kiszolgálta férjét, asztalnál, ágyban. Egy idő után azonban kezdett kimaradozni. Barátnőjével lejártak a tanyára, bikiniben kötözgették a szőlőt, hogy barnuljanak. Finta ajánlotta, velük tart, de Evelin hallani sem akart róla.

- Barnulunk és edzünk. Csak unatkozni ott, meg nem is éreznéd magad jól. Barbara barátnőm, mióta Kocsissal jár, mindenhova együtt mennek. A tanyánkra is - velem. Ugye nem vagy féltékeny, hisz annak már vége...

Finta azért titokban leruccant a tanyára egy hétvégén. Kocsiját az országút mellett hagyta, gyalog ment tovább. A szőlők közti épületben égtek a villanyok, a függönyöket nem húzták be. Evelin az ágyon csókolózott az edzővel.

Finta börtönbeli kapcsolatait és pénzét felhasználva nem volt nehéz beszereznie a golyós puskát. Most még jobban szerette Evelint, és minden baj okozójának az edzőt tartotta. Az ilyen férgektől bármi áron is - de meg kell tisztítani az emberiséget. Szombat este ért le a tanyára, kicsit távolabb állította le a motort, néhány percre megállt hallgatni a kis patakat. A telihold fényében szikrázó tajtékot vetett a csordogáló vízszugár. Szőlőlevelek susogtak, apró állatok kutattak eleség után, madarak rikoltoztak. Finta a ház elé osont, a védőháló ajtón át belátott a konyhába. Evelin és Kocsis nevetgélve vacsoráztak. Csak a keretre kifeszített szúnyogháló volt közte és köztük. Finta fájdalomtól ordítva kivágta a külső ajtót - Evelin és Kocsis felpattantak az asztaltól, minden sejtjükből áradt a rettegés. Finta Kocsis szívére célzott. A dörrenésnél csak a szétterjedő vérfolt lett hatalmasabb...

Hirtelen elhaltak az éjszakai zajok.

Azóta hallgatja a folyót a rácsokon át. A habok monoton zenéje ugyanaz évek óta, nyitott ablaknál erőteljesebb. Az első időkben Fintát még zavarta a folyópartra épített börtön falai közé belopakodó morajlás, később azonban megbékélt a köveket koptató zúgással, mely hálából hosszú kalandos utakra vitte Evelinnel... képzeletben, akinek és az edzőnek Finta Bálint már régen megbocsátott.

Az örök rendesek, megértően csóválják fejüket, mikor a napi sétán Bálint találkozik a tekintetükkel.

Ha az erős rugó, amit a szúnyogháló ajtóra szerelt - hogy magától csukódjon - az utolsó pillanatban nem téríti a puskacsövét az edzőről Evelinre...

